

Grootse sportvrouwen

Dat sporten niet alleen is weggelegd voor mensen met een gezond lichaam, bewijzen Chantal, Maud en Lieke. Ze gaan voor hun passie, ondanks hun beperking, en sporten op hoog niveau.

Toen Chantal (20) vijftien was, werd ze plotseling ziek. Ze kreeg hoge koorts en had overal veel pijn. Na veel onderzoeken volgde een ontvullende diagnose: ze heeft een zeldzame auto-immuunziekte die door haar hele lichaam ontstekingen kan veroorzaken en waardoor ze verminderde spierkracht heeft. Een hele klap voor Chantal. Ze realiseerde zich dat ze niet meer, zoals ze dat al vanaf haar tiende jaar deed, op hoog niveau kon zwemmen. Toch bleef ze in de jaren daarna recreatief zwemmen. En toen ze een keertje meedeed aan een Paralympische Talentendag viel ze op bij de bondscoach. Ondanks haar handicap doet Chantal nu wat ze het liefste doet: wedstrijdzwemmen.

Maud (19) werd geboren met een spierziekte en is daardoor gebonden aan een rolstoel. Ze mag dan beperkt zijn en soms afhankelijk van anderen, toch is Maud positief ingesteld. Ze vindt zichzelf absoluut niet zielig. Als iets niet lukt op de gewone manier bedenkt ze gewoon een oplossing, zodat het wél kan. Op haar negende in aanraking met rolstoelhockey, een sport die haar direct aansprak. Ze ontwikkelde haar techniek en tactiek en met succes: eind 2004 werd ze geselecteerd voor het Nederlands Team. Het jaar daarna werd ze met haar team eerste op het EK. Een onvergetelijke ervaring voor Maud, en er volgden meer overwinningen. Rolstoelhockey is inmiddels haar passie. Hoewel ze zichzelf niet extra bijzonder vindt, ervaart Maud het wel als heel tof dat ze in haar sport dit niveau heeft bereikt.

Ballet, jazzballet, showdance – je kunt het zo gek niet bedenken of Lieke (22) deed het als jong meisje. Totdat ze op haar veertiende tijdens een auditie ongelukkig ten val kwam, haar enkelbanden scheurde en door complicaties posttraumatische dystrofie opliep. Ze belandde voorgoed in een rolstoel. Haar passie dansen kon ze wel vergeten, dacht ze. Maar toen Lieke een demonstratie rolstoeldansen (stijldansen met een staande partner) bijwoonde en het zelf ook een keer probeerde, was ze er verbaasd over hoe leuk ze het vond. Nu danst ze zelfs op professioneel niveau en is het haar wens om bij internationale kampioenschappen zo hoog mogelijk te komen.

Chantal: “In het water kan ik mijn energie kwijt. Ik kan me moe maken zonder dat ik er heel veel last van heb, ik heb minder pijn en beweeg me lekkerder. Een heerlijk gevoel. In de afgelopen maanden heb ik een paar keer goud behaald en zelfs een nieuw wereldrecord gezwommen. Ik had nooit gedacht dat ik dit nog zo zou kunnen. Ik merk dat het zwemmen me rust geeft en ook sterker maakt. Eigenlijk heb ik mijn oude leven weer opgepakt, maar dan op een aangepaste manier. En dat maakt me blij, want deze sport was en is alles voor mij.”

Maud: “Ik vind het lekker op sportief bezig te zijn. Het leuke aan een teamsport is dat je samen voor de winst gaat. Ik ben ambitieus, ik wil graag winnen en er alles uit halen wat er in zit. Ik begon voor de lol met hockey, maar toen ik zag hoe snel ik me in de sport ontwikkelde, besepte ik: dit is *cool*, hier kan ik echt verder mee komen! Mijn einddoel is om ooit mee te doen met de Paralympische Spelen,

dat lijkt me geweldig. Deze sport doet me goed en ik vind het gaaf dat ik alles eromheen mag meemaken. Het maakt mijn leven mooi compleet.”

Lieke: “Het geeft mij een superfijn gevoel dat ik nog steeds kan dansen, ook al is het in een rolstoel. Ik ervaar eigenlijk geen beperking, de wielen nemen het over van mijn benen. Tijdens het dansen hoef ik even nergens aan te denken, ik kan helemaal mezelf zijn en laten zien wat ik kan. Net zoals vroeger. Hoewel ik er verdriet van heb gehad dat ik niet meer kan lopen, ben ik toch sterker uit de strijd gekomen. Ik ben veel zelfverzekerder geworden en gegroeid. Dat ik nog kan dansen, maakt dat ik mijn beperking steeds beter kan accepteren.”